

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3CdoPr/7/2025
Identifikačné číslo spisu:	1113201436
Dátum vydania rozhodnutia:	23.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1113201436.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore v spore žalobcu T. U., narodeného H., zastúpeného advokátskou kanceláriou SODOMA VULGAN, spol. s r.o., Bratislava, Kominárska 2,4, proti žalovanému Železničiam Slovenskej republiky, Bratislava, Bratislava, Klemensova 8, IČO: 31364501, o zaplatenie mzdových nárokov, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. Bl-6Cpr/2/2013 (pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 6Cpr/2/2013), o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5CoPr/1/2022 z 26. septembra 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2024, č. k. 5CoPr/1/2022-758 zrušujevec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (pôvodne Okresný súd Bratislava I, ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 16. septembra 2021 č. k. 6Cpr/2/2013-657 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 854,40 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 70,67 eura od 13. 6. 2011 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 76,68 eura od 13. 7. 2011 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 62,82 eura od 13. 8. 2011 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 70,67 eura od 13. 9. 2011 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 76,68 eura od 13. 10. 2011 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 54,97 eura od 13. 11. 2011 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 71,05 eura od 13. 12. 2011 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 69,72 eura od 13. 1. 2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 64,73 eura od 13. 02. 2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 40,81 eura od 13. 4. 2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 54,88 eura od 13. 5. 2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 75,99 eura od 13. 6. 2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 64,73 eura od 13. 7. 2012 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok). V časti konanie zastavil, konkrétne v časti o zaplatenie istiny 2.046,38 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 200,32 eura od 13. 8. 2009 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 180,87 eura od 13. 9. 2009 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 106,72 eura od 13. 10. 2009 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 155,82 eura od 13. 11. 2009 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 116,08 eura od 13. 12. 2009 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 143,30 eura od 13. 1. 2010 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 155,55 eura od 13. 2. 2010 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 107,09 eura od 13. 3. 2010 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 159,66 eura od 13. 4. 2010 do zaplatenia,

9 % ročne zo sumy 170,49 eura od 13. 5. 2010 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 64,58 eura od 13. 6. 2010 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 186,09 eura od 13. 7. 2010 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 97,26 eura od 13. 8. 2010 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 134,49 eura od 13. 9. 2010 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 123,90 eura od 13. 10. 2010 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 170,75 eura od 13. 11. 2010 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 167,53 eura od 13. 12. 2010 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 168,29 eura od 13. 01. 2011 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 142,67 eura od 13. 02. 2011 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 141,22 eura od 13. 3. 2011 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 128,34 eura od 13. 4. 2011 do zaplattenia, 0,25 % ročne zo sumy 200,32 eura od 13. 4. 2011 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 157,20 eura od 13. 5. 2011 do zaplattenia, 0,25 % ročne zo sumy 225,36 eura od 13. 5. 2011 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 154,69 eura od 13. 6. 2011 do zaplattenia, 0,25 % ročne zo sumy 225,36 eura od 13. 6. 2011 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 123,64 eura od 13. 7. 2011 do zaplattenia, 0,5 % ročne zo sumy 200,32 eura od 13. 7. 2011 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 162,54 eura od 13. 8. 2011 do zaplattenia, 0,5 % ročne zo sumy 225,36 eura od 13. a 8. 2011 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 154,69 eura od 13. 9. 2011 do zaplattenia, 0,5 % ročne zo sumy 225,36 eura od 13. 9. 2011 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 98,60 eura od 13. 10. 2011 do zaplattenia, 0,5 % ročne zo sumy 175,28 eura od 13. 10. 2011 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 148,85 eura od 13. 11. 2011 do zaplattenia, 0,25 % ročne zo sumy 203,82 eura od 13. 11. 2011 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 145,51 eura od 13. 12. 2011 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 132,83 eura od 13. 1. 2012 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 126,58 eura od 13. 3. 2012 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 135,36 eura od 13. 4. 2012 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 182,90 eura od 13. 5. 2012 do zaplattenia, 9 % ročne zo sumy 125,51 eura od 13. 6. 2012 do zaplattenia, a v časti o zaplattenie úrokov z omeškania vo výške 991,92 eura (II. výrok). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (III. výrok). Žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (IV. výrok).

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil okresný súd ustanovením § 1 ods. 1 písm. a), § 1 ods. 2, § 2 ods. 1 a ods. 2, § 2 ods. 3 písm. j), § 4 ods. 1, § 4 ods. 6 zákona č. 462/2007 Z. z. o organizácii pracovného času v doprave a o zmene a doplnení zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 309/2007 Z. z. v znení účinnom v čase žalobcom vykonávanej pracovnej pohotovosti (ďalej len „zákon č. 462/2007 Z. z.“), § 1 ods. 4, § 43 ods. 1 písm. d) ods. 3, § 85 ods. 1, § 96, § 96 ods. 3, § 119 ods. 3, § 120 ods. 4, § 129 ods. 1, § 130 ods. 2, § 132, § 231 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“, „ZP“), § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 2/1991 Zb. o kolektívnom vyjednávaní v znení neskorších predpisov, § 100, § 101 ods. 1, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 veta prvá, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 10c, § 33 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov v spojení s § 255 ods. 1, § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že v rámci konania súd prvej inštancie dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti žalobou uplatneného pracovnoprávneho nároku.

1.2. V prejednávanej veci bola spornou výška a výpočet mzdového nároku za konkrétny časový úsek, počas neaktívnej pracovnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku v zmysle § 96 ods. 3 Zákonníka práce, pričom základ sporu vyplynul práve z rozdielného výkladu príslušného ustanovenia. Žalovaný pri výpočte mzdových nárokov za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti vychádzal zo znenia Smernice pre odmeňovanie zamestnancov ŽSR č. 341/2004/105-0510 (konkrétne body 81. a 82. časti 14. kapitoly III) z hodinovej mzdy v roku 2009 vo výške 1,89 eura, v roku 2010 vo výške 1,97 eura a v roku 2011 vo výške 2,03 eura. S poukazom na absenciu legálnej definície pomernej časti základnej zložky logicky zdôvodnenú potrebu diferencovaného odmeňovania za dobu výkonu práce a dobu neaktívnej časti pracovnej pohotovosti bol toho názoru, že pomerná časť základnej zložky mzdy za pohotovosť na pracovisku u žalobcu zodpovedala dohode v smernici pre odmeňovanie zamestnancov ŽSR, rešpektujúcej Zákonníkom práce stanovené minimum. Žalobca s uvedeným nesúhlasil, keďže mal za to, že pomerná časť základnej zložky mzdy je presne určiteľnou časťou mzdy a zákonné minimum by sa malo použiť len v prípade, ak pomerná časť základnej zložky mzdy je pod jeho úroveň, pričom sa pri svojej argumentácii opieral o závery vyslovené T. v znaleckom posudku č. 6/2016 týkajúcom sa mzdových nárokov iného zamestnanca žalovaného. Zároveň bolo konštatované, že v danom prípade výška mzdy určená v internej smernici žalovaného za 1 hodinu pracovnej pohotovosti bola nižšia ako

pomerná časť základnej zložky mzdy žalobcu, a preto sa kolektívna zmluva v časti odkazujúcej na úpravu odmeňovania v predmetnej smernici dostala do rozporu s § 96 ods. 3 Zákonníka práce, a preto žalobca žiadal od žalovaného doplatiť rozdiel v ním vypočítanej a žalovaným vyplatené náhrady mzdy s úrokom z omeškania. Nárok uplatnený v priebehu konania za mzdové zvýhodnenie za prácu nadčas zobral späť a v súvislosti s tzv. dobou odpočinku, po viacerých zmenách žaloby si voči žalovanému nakoniec uplatňoval rozdiel medzi pomernou časťou základnej zložky mzdy za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti a žalovaným vyplatenou mzdou odvíjajúcou sa od internej úpravy odmeňovania zamestnancov žalovaného.

1.3. Súd prvej inštancie súhlasil v danej veci s názorom žalobcu, že z jednotlivých ustanovení Zákonníka práce, (aj keď pomerná časť základnej zložky mzdy *expressis verbis* nie je definová) možno vyvodit', že pomernou časťou je časť priamo určiteľná a vyčísľiteľná, a to v danom prípade ako časť základnej zložky mzdy pripadajúca na čas pracovnej pohotovosti. Súd prvej inštancie konštatoval, že základnou zložkou mzdy uvedenou v § 119 ods. 3 Zákonník práce bolo potrebné všeobecne rozumieť zložky mzdy poskytované zamestnancovi podľa odpracovaného času alebo podľa dosiahnutého výkonu. Slovné spojenie pomerná časť bolo dôvodné vzhľadom k tomu, že v prípade zamestnanca mohlo ísť o osobu, ktorá bola odmeňovaná mesačnou mzdou, a tiež preto, že pracovná pohotovosť nemusí trvať presne hodinu. Ak bol základnou zložkou mzdy mesačný plat, ako tomu bolo v prejednávanej veci, potom pomernou časťou je podiel mesačného platu zodpovedajúci pracovnej pohotovosti. Pomerná časť základnej zložky mzdy sa tak mala rovnať časti mesačnej mzdy zodpovedajúcej podielu počtu hodín neaktívnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku z mesačného fondu pracovného času pre ustanovený týždenný pracovný čas. Z gramatického výkladu § 96 ods. 3 Zákonníka práce možno vyvodit', že zákonným minimum pre odmeňovanie neaktívnej časti pracovnej pohotovosti by bolo aplikovateľné len v prípade, ak by základná zložka mzdy bola dohodnutá nižšou sumou, ako je minimálna mzda. Nebolo preto možné súhlasiť so žalovaným, že zákon neurčuje pomernú časť základnej zložky mzdy a jej výpočet, a že z uvedeného dôvodu nebolo stanovenie pomernej časti základnej zložky mzdy ako odmeny za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti na dohode medzi zamestnancom a zamestnávateľom. Stotožnil sa s argumentáciou žalovaného, že z úpravy pracovnej pohotovosti vyplýva úmysel zákonodarcu odlíšiť výšku mzdy za riadny výkon práce, mzdu za aktívnu a neaktívnu časť pracovnej pohotovosti a mzdu za pracovnú pohotovosť mimo pracoviska, čo je súladné aj s nadnárodnou právnou úpravou a judikatúrou Európskeho súdneho dvora a tento cieľ je zachovaný v tom, že za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti patrí pomerná časť základnej zložky mzdy zamestnanca, t. j. nie mzdy v celej výške v rámci zvýhodnení dohodnutých nad rámec základnej zložky mzdy. Aj napriek tomu, že v danom prípade nebola dojednaná pohyblivá zložka mzdy, v dôsledku čoho sa tarifná mzda žalobcu v celej výške stala základom pre výpočet pomernej časti základnej zložky mzdy, bolo potrebné si uvedomiť, že v mnohých prípadoch je základná zložka mzdy dohodnutá pod úroveň minimálnej mzdy a na túto zložku sú naviazané následne doplnkové zložky, závislé napr. od výkonnosti zamestnanca. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti konštatoval, že s uvedeným počíta aj zákon č. 663/2007 Z. z. o minimálnej mzdě, ktorý určuje zamestnávateľovi vyplatiť zamestnancovi doplatok k minimálnej mzdě, ak mzda zamestnanca za vykonanú prácu nedosiahne v kalendárnom mesiaci minimálnu mzdu, aj keď zamestnanec odpracoval v kalendárnom mesiaci pracovný čas ustanovený zamestnávateľom. Zároveň poukázal na subsidiárny charakter uvedeného ustanovenia, v dôsledku ktorého mzda za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti na pracovisku môže byť dohodnutá v pracovnej zmluve alebo kolektívnej zmluve aj inak, avšak u zamestnanca táto mzda nemôže byť dohodnutá v nižšej výške ako je pomerná časť základnej zložky mzdy. Kolektívna zmluva a smernica zamestnávateľa priznáva zamestnancom nárok na mzdu za pracovnú pohotovosť vo výške zákonného minima, avšak vôbec nereflektuje, že u niektorých zamestnancov môže byť pomerná časť základnej zložky mzdy vyššia ako minimálna mzda, v dôsledku čoho priznáva zamestnancom nárok na mzdu v nižšej výške, a preto ju súd prvej inštancie v tejto časti s poukazom na § 231 ods. 1 Zákonníka práce a § 4 ods. 2 zákona č. 2/1991 Zb. označil za neplatnú. Súd prvej inštancie výšku mzdy za dobu neaktívnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku určil tak, že výsledok podielu tarifnej mzdy žalobcu a mesačného fondu pracovného času vynásobil počtom hodín neaktívnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku. Vychádzal pritom z fondu pracovného času uvedeného na výplatných páskach žalobcu za rozhodné obdobie, ktorý sa presne zhodoval s fondom pracovného času použitým pri výpočte znalkyňou T. I. C. v znaleckom posudku č. 6/2016 vo veci zamestnanca F., rovnako tak z výplatných pásk prevzal

výšku mesačného základu mzdy. Počet hodín neaktívnej časti pracovnej pohotovosti nebol v konaní sporný a vyplýval zo žalovaným predloženého rozpisu, ktorý bol predpokladom aj pre jeho výpočet výšky mzdivého nároku. Rovnako z uvedeného rozpisu vyplynula aj žalovaným skutočne vyplatená výška mzdy, ktorú súd použil na zápočet voči súdom vyčíslenej výške žalovaného nároku za ten-ktorý mesiac, ktorá korešpondovala s výpočtom žalobcu predloženým súdu v októbri 2020 a predstavuje násobok počtu hodín neaktívnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku a hodinovej mzdy určenej v smernici odmeňovaní. Vo vzťahu k výpočtu predloženého žalovaným sa súd prvej inštancie nestotožnil len s výpočtom náhrady za pracovnú pohotovosť v mesiacoch apríl, máj a jún 2012, kedy fond pracovného času v apríli predstavoval 160,50 (nie 165,85), v máji 165,85 (nie 160,50) a v júni 160,50 (nie 165,85), v dôsledku čoho žalobcovi vznikol za uvedené mesiace nárok v inej ako žalobcom uplatnenej výške. Súd prvej inštancie tak žalobcovi priznal doplatok k mzde za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti vo výške 854,40 eura. Z výpočtu pomernej časti základnej zložky u žalobcu tak súd prvej inštancie zistil, že táto za celé obdobie prevyšovala výšku minimálneho mzdivého nároku, príp. výšku minimálnej mzdy, a preto pomerná časť základnej zložky mzdy bola určujúca pre výpočet mzdy za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti. Súd prvej inštancie pri výpočte zohľadnil skutočnosť, že medzi stranami sporu nebolo tvrdené, že by žalobca v súvislosti s výkonom neaktívnej časti pracovnej pohotovosti čerpal náhradné voľno, čo by malo vplyv na výpočet mzdivých nárokov. Nakoľko žalobca je v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. platiteľom odvodov poistného, bolo potrebné určiť výšku mzdivého nároku voči zamestnávateľovi vo forme hrubej mzdy, z ktorej následne si bude žalobca voči štátu, nie voči zamestnávateľovi, ktorý bol len odvádzateľom odvodov, plniť odvodovú povinnosť. Nevyplatením mzdy vo výške súladnej s ustanoveniami Zákonníka práce v lehote splatnosti sa žalovaný súčasne dostal do omeškania, a preto súd vyhovel žalobe aj v časti požadovaného úroku z omeškania uplatneného v súlade s § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadením vlády č. 87/1995, t. j. žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 9 % z výšky nedoplatku mzdy za príslušný mesiac obdobia máj 2011 až jún 2012. Počiatok omeškania bol stanovený dňom nasledujúcim po dni splatnosti u žalovaného. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa procesných zásad, t. j. v časti v ktorej bolo konanie zastavené podľa zásady zavinenia vyjadrenej v § 256 ods. 1 CSP a vo zvyšnej časti, ktorá bola predmetom meritórneho rozhodovania, podľa zásady pomeru úspechu vyjadrenej v § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 5CoPr/1/2022-758 z 26. septembra 2024 podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej žalobe vyhovujúcej časti (I. výrok), žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (II. výrok). Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti priznanej náhrady mzdy za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti na pracovisku.

2.1. Podľa názoru odvolacieho súdu v posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Odvolací súd považoval skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne. Zároveň súd prvej inštancie v predmetnej veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti žaloby na zaplatenie žalovanej istiny titulom náhrady mzdy za výkon pracovnej pohotovosti. Smernica žalovaného pre odmeňovanie zamestnancov ŽSR č. 341/2004/105-0510 označuje čas, počas ktorého sa zamestnanec zdržiava na pracovisku a je pripravený na výkon práce, ale prácu nevykonáva, ako neaktívny čas pracovnej pohotovosti, ktorý sa v zmysle § 85 ZP považuje za pracovný čas. Za základný pojmový znak pracovnej pohotovosti treba považovať skutočnosť, že sa zamestnanec zdržiava po určitý čas na určitom mieste a je pripravený na výkon práce. Odmeňovanie pracovnej pohotovosti ZP upravuje buď vo výške pomernej časti základnej zložky mzdy alebo na úrovni zákonného minima. Ustanovenie § 96 ods. 3 ZP určuje zákonný limit, pod ktorý nesmel žalovaný ako zamestnávateľ klesnúť pri výplate náhrady mzdy za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti. Výkladom citovaného zákonného ustanovenia je možné dospieť k záveru, že zamestnancovi patrí mzda v prvom rade vo výške pomernej časti základnej zložky mzdy, najmenej však vo výške minimálneho mzdivého nároku ustanoveného v § 120 ods. 4 v eurách za hodinu pre prvý stupeň náročnosti práce od 1. septembra 2011 najmenej vo výške minimálnej mzdy v eurách za hodinu podľa osobitného predpisu. Pri určení mzdy za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti na pracovisku žalovaný v

případe žalobcu garantoval minimálne nároky kladené na odmeňovanie neaktívnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku, avšak nezaoberal sa skutočnosťou, či pomerná časť základnej zložky mzdy zamestnanca nie je vyššia ako je jej garancia stanovená v predpise.

2.2. Odvolací súd vzhľadom na odvoláciu námietku žalovaného ohľadom výkladu § 96 ods. 3 Zákonníka práce (predmetná odmena nemohla byť nižšia ako minimálna mzda), uviedol, že z tohto ustanovenia nevyplýva, že výšku odmeny za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti možno určiť iba ako podiel mesačnej základnej zložky mzdy zamestnanca zodpovedajúci času pracovnej pohotovosti. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že pomerná časť je priamo určiteľná a vyčísliteľná, a to v danom prípade ako časť základnej zložky mzdy pripadajúca na čas pracovnej pohotovosti. Pomerná časť základnej zložky mzdy sa tak má rovnať časti mesačnej mzdy zodpovedajúcej podielu počtu hodín neaktívnej časti pracovnej pohotovosti na pracovisku z mesačného fondu pracovného času pre ustanovený týždenný pracovný čas. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že odmeňovanie zamestnancov bolo dohodnuté v rámci Kolektívnej zmluvy ŽSR a aj keď mohlo byť podľa názoru žalovaného dohodnuté aj v menšom rozsahu, ako je minimálny mzdový nárok, bolo dohodnuté tak, ako to vyžaduje § 96 ods. 3 ZP, t. j. vo výške pomernej časti základnej zložky mzdy, najmenej však vo výške minimálnej mzdy v eurách za hodinu podľa osobitného predpisu. Odvolací súd poukázal na § 4 ods. 2 zákona 2/1991 Zb. o kolektívnom vyjednávaní, v zmysle ktorého neplatná je kolektívna zmluva v tej časti, ktorá je v rozpore so všeobecným záväzným predpisom. K argumentácii žalovaného, ktorou chcel preukázať správnosť postupu zamestnávateľa pri vyplácaní mzdových náhrad za pracovnú pohotovosť odvolací súd uviedol, že sa s ňou nestotožňuje.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie vyvodzujúce jeho prípustnosť z ust. § 420 písm. f), e) a § 421 písm. a), b) CSP. Navrhol, aby dovolací súd zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu, tak že žalobu žalobcu zamietne, eventuálne, aby rozsudok odvolacieho ako aj okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Dovolateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle ust. § 420 písm. e) CSP namietajúc nesprávne obsadený senát odvolacieho súdu, konkrétne sudcu JUDr. Romana Huszára, vzhľadom na skutočnosť, že sudca JUDr. Milan Chalupka bol disciplinárne potrestaný trestom odvolania z funkcie až 2. októbra 2024, pozastavený výkon funkcie mal od 18. októbra 2024, teda nebol dôvod, aby sudcu JUDr. Milan Chalupku nahrádzal iný sudca, keď rozhodnutie bolo vydané 26. septembra 2024. V zmysle ustanovenia § 420 písm. f) považoval dovolaním napadnutý rozsudok dovolateľ za nepreskúmateľný, nedostatočne odôvodnený. Odvolací súd sa vôbec nezaoberal relevantnými odvolacími námietkami žalovaného, právnu argumentáciu žalovaného ohľadom určenia odmeny za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti v zmysle jeho interpretácie ust. § 96 ods. 3 ZP. Podľa názoru žalovaného požiadavka rovnakého odmeňovania za aktívnu ako aj neaktívnu časť pracovnej pohotovosti nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia, odporuje elementárnej logike a je v rozpore s princípmi spravodlivosti. Podľa názoru dovolateľa neboli v danom prípade naplnené základné podmienky, aby odvolací súd v odôvodnení rozsudku iba poukázal na relevantné skutkové zistenia a stručné zhrnutie právneho posúdenia veci, vedome tým berúc zodpovednosť i za kvalitu argumentácie súdu prvej inštancie. Z právnej úpravy pracovnej pohotovosti vyplýva úmysel zákonodarcu odlišiť výšku mzdy za riadny výkon práce, mzdu za aktívnu a neaktívnu časť pracovnej pohotovosti a mzdu za pracovnú pohotovosť mimo pracoviska a tento cieľ je zachovaný v tom, že za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti patrí pomerná časť základnej zložky mzdy zamestnanca, nie mzdy v celej výške. Výška pomernej časti nie je v žiadnom ustanovení Zákonníka práce definovaná. Vychádzajúc z ust. § 119 Zákonníka práce jej výška podlieha dohode medzi zamestnávateľom a zamestnancom (resp. príslušným odborovým orgánom v kolektívnej zmluve). Zároveň dovolateľ poukázal na odôvodnenie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) ÚS SR I. ÚS 290/2015, v zmysle ktorého „vyrovnať sa“ s argumentom účastníka konania teda znamená uviesť dôvody na prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Ak súd argument odmietne, musí ho v odôvodnení rozhodnutia buď vyvrátiť, alebo spochybniť, prípadne vysvetliť, z akého dôvodu uvedený argument nie je právne relevantný v okolnostiach prípadu. Nestačí, ak súd na argument účastníka konania zareaguje, ale vyrovná sa s ním nedostatočne, „stručným konštatovaním“. Inak povedané, nestačí formálne zaobranie sa námietkou účastníka konania. Súd sa s argumentom musí vyrovnáť dostatočne. Ak argument odmietne, musí dostatočným spôsobom uviesť, z akého dôvodu (prečo) argument pokladá za nesprávny. Za arbitrárne zaobranie sa argumentmi možno označiť všeobecné konštatovanie súdu, že

argumenty účastníka sú nesprávne alebo irelevantné, ak súd vôbec nevysvetlí alebo iba nedostatočne vysvetlí, prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné. V týchto súvislostiach poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/34/2018, v zmysle ktorého porušením základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení chýba určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne - alebo tým skôr - pokiaľ ich strana sporu namietala, ale krajský súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by napr. dostatočným spôsobom odôvodnil ich irelevantnosť; pokiaľ krajský súd takto v prejednávanej veci postupoval, dopustil sa okrem iného aj svojvôle, zakázanej v čl. 2 ods. 2 ústavy. Obdobne ako v skutkovej oblasti, i v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú podobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodovania, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež i zásadami spravodlivého procesu. Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.). Uplatnením dovolacieho dôvodu podľa § 421 písm. b) CSP dovolateľ považoval za potrebné, aby sa dovolací súd zaoberal právnou otázkou, či za neaktívnu pracovnú pohotovosť na pracovisku zamestnancovi patrí len časť základnej zložky mzdy alebo celá základná zložka mzdy. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd sa svojim rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, konkrétne od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/165/2018, ako aj ÚS SR I. ÚS 242/07, IV. ÚS 142/2018, I. ÚS 243/07). Dovolateľ poukázal aj na ust. § 119 ZP, ktoré stanovuje, že mzdové podmienky zamestnávateľ dohodne s príslušným odborovým orgánom v kolektívnej zmluve. Žalovaný mal so zamestnancami v Smernici pre odmeňovanie zamestnancov ŽSR č. 341/2004/105-O510, ktorá bola súčasťou kolektívnej zmluvy, osobitne dojednanú výšku mzdy za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti, žalobcovi preto patrí za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti na pracovisku mzda v dohodnutej výške. Odvolací súd tak podľa dovolateľa nerešpektoval vôľu zmluvných strán medzi žalovaným a odborovou organizáciou, ktorá podmienky v kolektívnej zmluve vyjedнала v rámci kolektívneho vyjednávania a zároveň zastupovala zamestnancov žalovaného. Záverom dovolania namietal dovolateľ rozpor úrokov z omeškania s dobrými mravmi a navrhol odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol vzhľadom na námietku dovolateľa o nesprávnom obsadení senátu odvolacieho súdu, že rozsudok bol prijatý zákonnými sudcami, je preto správny a zákonný. Neobstoí podľa jeho názoru ani argument o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, nakoľko odvolací súd sa argumentačnou líniou žalovaného o pomernej časti základnej zložky mzdy vysporiadal v odseku 27 odôvodnenia rozhodnutia. Pokiaľ dovolateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle ust. § 421 žalobca uviedol, že dovolateľ dovoláciu otázku konkrétne a presne nepoložil, a tak je aj v tejto časti dovolanie neprípustné. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/119/2020 z 31. marca 2022 uviedol, že znenie kolektívnej zmluvy zamestnávateľa, ktoré negarantuje minimálne mzdové nároky, je v rozpore s § 96 ods. 3 ZP. Záverom zdôraznil, že výklad § 96 ods. 3 ZP ako i vzťah zákonnej právnej úpravy kolektívnej zmluvy je v aplikačnej praxi v odbornej spisbe ustálený a nespochybný.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), po preskúmaní zákonom predpísaných náležitostí dovolania (§ 428 CSP) a splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania, dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V danom prípade žalovaný prípustnosť dovolania vyvodzoval (aj) z ustanovenia § 420 písm. e) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Namietal nesprávne obsadený senát odvolacieho súdu, konkrétne sudcu JUDr. Romana Huszára, ktorý rozhodoval namiesto JUDr. Milana Chalupku.

8. Právo na zákonného sudcu je zaručené v ustanovení čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané sudy a sudcovia podľa vopred vybraných zásad (procesných pravidiel). Princíp nebyť odňatý zákonnému sudcovi bol v civilnom sporovom konaní premietnutý aj do ustanovenia § 420 písm. e) CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Súdna prax je pritom jednotná v tom, že súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca. Koho treba považovať za zákonného sudcu a akým spôsobom možno vykonať jeho zmenu upravuje ustanovenie § 3 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“), podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce. Za zákonného sudcu podľa ustanovenia čl. 48 ods. 1 ústavy je zásadne potrebné považovať toho, kto bol určený na prejednanie a rozhodnutie veci v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 52/97, sp. zn. II. ÚS 47/99, sp. zn. II. ÚS 118/02, sp. zn. III. ÚS 46/04, sp. zn. III. ÚS 46/2012, sp. zn. IV. ÚS 161/08). Ústavný súd pojem zákonného sudcu vykladá tak, že ním je sudca, ktorý bol pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu oprávneného konať a rozhodnúť určitý druh súdnej agendy. Nesprávne obsadeným je súd obsadený v rozpore s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdu, ktorý má určitý spor prejsť a rozhodnúť. Súd je nesprávne obsadený aj vtedy, ak o veci nekoná zákonný sudca. Zákonným sudcom je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia je súčasťou základného práva na zákonného sudcu aj pridelovanie súdnej agendy sudcom a určenia zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce tak, aby bolo zachované stanovené pridelovanie súdnej agendy na konanie sudcom a aby bol vylúčený výber súdov a sudcov „ad hoc“, pre rôzne dôvody a účely. Ak sudca bude určený v rozpore s rozvrhom práce alebo síce v súlade s ním, ale na základe jeho pravidla (opatrenia), ktoré odporuje zákonu, právo na zákonného sudcu vyplývajúce z ustanovenia čl. 48 ods. 1 ústavy sa nerešpektuje a v takomto prípade treba súd považovať v zmysle ustanovenia § 420 písm. e) CSP za nesprávne obsadený.

9. Dovolací súd v danej veci predovšetkým skúmal, či senát odvolacieho súdu, ktorý v danej veci konal a rozhodoval, bol určený v súlade s rozvrhom práce. Podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2024 v znení dodatku č. 8, teda od 1. septembra 2024 (t. j. účinného v čase prijatia napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ďalej len „rozvrh práce“) bolo súdne oddelenie 9Co zložené zo sudcov JUDr.

Juraj Považan (predseda senátu), JUDr. Milan Chalupka a JUDr. Jana Richterová (členovia senátu). Dopytom na odvolací súd 30. júna 2025 (č. l. 896 spisu) najvyšší súd zistil, že v období od 23. septembra do 27. septembra 2024 bol riadny člen senátu 9Co JUDr. Milan Chalupka práceneschopný (ďalej „PN“), potom jeho zastupovanie počas PN (pravdepodobne v súlade s uvedeným rozvrhom práce) sa realizovalo tak, že prešla povinnosť zastupovania na zastupujúceho sudcu zo senátu 9Co, konkrétne JUDr. Romana Huszára (č. l. 34 rozvrhu práce). Dovolací súd v týchto súvislostiach zdôrazňuje, že vzhľadom na absenciu uvedenia dôvodu zmeny obsadenia zloženia senátu odvolacieho súdu v spise, sa mohla dovolateľovi javiť opodstatnenosť dovolacej námietky v zmysle ust. § 420 písm. e) CSP. Dovolací súd bez toho, aby uzavrel, či rozhodoval zákonne obsadený senát odvolacieho súdu konštatuje, že bazírovať na precíznosti aj formálnych náležitostí v súvislosti s verifikáciou splnenia zákonnej procesnej podmienky zákonného sudcu zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy je nevyhnutné.

10. Žalovaný prípustnosť dovolania v danej veci vyvodzoval aj z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9., 10., 9Cdo/248/2021) alebo prekvapivosťou rozhodnutia, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

12. Dovolací súd dbajúc na to, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu konštatuje, že odvolací súd, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (rozhodnutia obidvoch súdov nižších inštancií je potrebné chápať v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018)), sa môže obmedziť vo svojom odôvodnení len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP), avšak v odôvodnení svojho rozhodnutia sa musí zaoberať a vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP). V danej veci sa odvolací súd nevysporiadal s namietanými skutočnosťami v odvolaní, pričom nezaujal relevantné stanovisko ku

kardinálnej argumentácii žalovaného, podľa ktorej prvoinštančný súd nesprávne interpretoval § 96 ods. 3 ZP vo vzťahu k slovnému spojeniu „pomerná časť základnej zložky mzdy“ vo vzťahu spôsobu odmeňovania za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti a jeho odlíšení od časti aktívnej. Žalovaný opakovane zdôrazňoval nevyhnutnosť rozlišovať pri pracovnej pohotovosti medzi obdobím, počas ktorého je práca skutočne vykonávaná a obdobím, kedy k samotnému výkonu práce nedôjde, keďže podľa názoru žalovaného úmyslom zákonodarcu bolo odlišovať výšku mzdy za riadny výkon práce a mzdu za aktívnu a neaktívnu časť pracovnej pohotovosti. Podľa dovolacieho súdu v danej veci absentuje kvalifikované vysporiadanie sa so zásadnou argumentáciou žalovaného v podanom odvolaní. Dovolací súd v týchto súvislostiach poukazuje aj na rozhodnutia NS SR sp. zn. 7CdoPr/1/2023 a 7CdoPr/4/2023, 4CdoPr/10/2024 v skutkovo obdobných veciach.

13. Podľa najvyššieho súdu rešpektujúc právne východiská vyplývajúce z odôvodnenia tohto rozhodnutia v preskúmvanej veci došlo k zásahu do práva žalovaného na spravodlivý proces postupom súdov nižších inštancií tým, že neprijateľným spôsobom odôvodnili svoje rozhodnutia (m. m. sp. zn. 7CdoPr/1/2023, 7CdoPr/4/2023, 4CdoPr/10/2024, 4CdoPr/1/2024 v analogicky totožných veciach žalovaného), čo možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (pozri III. ÚS 332/09).

14. Vychádzajúc z vyššie uvedenej argumentácie dovolací súd uvádza, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je potom nielen prípustné, ale aj dôvodné a je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Odvolací súd v ďalšom konaní svoje rozhodnutie riadne odôvodní tak, aby obsahová (materiálna) náplň jeho rozhodnutia založila nielen jeho zrozumiteľnosť, ale aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť s tým, že osobitnú pozornosť bude odvolací súd venovať rozhodujúcim argumentom dovolateľa. Vzhľadom na žalovaným dôvodne vytýkané vady zmätočnosti a tým dôvodnosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP, dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň dôvodné, a preto už bez potreby zaoberania sa s dovolacím dôvodom nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b), rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

15. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). O trovách dovolacieho konania preto rozhodne odvolací súd.

16. V súvislosti s posúdením návrhu na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa § 444 ods. 1 CSP, vzhľadom na zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie, najvyšší súd považoval v danom štádiu konania návrh za bezpredmetný, v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.